וסכינא דאשכבתא. פירש בקונטרס סכין שהקצבים מקצבין בה בשר וי"מ סכין ששוחטין בה שמקפיד שלא תיפגם ויש ליזהר שלא לטלטלו אפי' לצורך גופו דהוי כיתד של מחרישה דאפי' ר"ש מודה כדאמרינן בסוף מכילתין (דף קנז.):

מקצוע של דבילה. לא חשיב אלא כלים דלאו בני קיבול[א] דהא פשיטא דכוסות וקערות וצלוחיות היו מטלטלין:

איתיביה אביי מדוכה. בשלמא לדידי מוקמינן לצורך מקומו וה"מ לשנויי כר' נחמיה כדשני לעיל ואדני נמי הוה ידע דהא משני ליה רבה הכי לעיל אלא פריך לרבא אולי יאמר תירוץ אחר ורבא לא בעי לשנויי כר' נחמיה דלית הלכתא כוותיה ורבה דמשני ליה כר' נחמיה משום דמשמע ליה אין מטלטלין אותם בשום ענין: **הבא** נמי מחמה **לצל**. והא דנקט לקנב עליו בשר אע"ג דלצורך גופו ומקומו נמי שרי לאשמעינן דאפילו בהא פליגי ב"ש דלא שרו מחמת שמחת יו"ט:

לא סידור קנים. אע"ג דאין שבות (א) במקדש[ב] כמה שבותים[ג] אשכחן במקדש (ב) שגזרו פעמים לצורך כי הכא בקנים ומקלות לפי שהיו מחללים את השבת[ג]: (ג) **הרי היא ככל הכלים.** אע"ג דקודם התרת כלים נשנית איכא למימר ככל הכלים כענין כוסות וקערות: הא

אפיקטויזין בשבת ורב ששת התם לאו אורחיה הכא אורחיה אמר רב ששת מנא אמינא לה דתנן מחט של יד ליטול בה את הקוץ ורב נחמן התם פקיד הכא לא פקיד: **מתני'** קנה של זיתים אם יש קשר בראשו מקבל טומאה ואם לאו אין מקבל טומאה [א]בין כך ובין כך ניטל בשבת: **גמ'** אמאי פשוטי כלי עץ הוא [ב]ופשוטי כלי עץ אינן מקבלין טומאה מ"ט [ג]דומיא דשק בעינן תנא משמיה דר' נחמיה [ד]בשעה שמהפך בזיתים הופכו ורואה בו: **מתני'** [ה]ר' יוסי אומר [ו]כל הכלים ניטלין [ז]חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרישה: **גמ'** אמר ר"נ האי [ח]אוכלא דקצרי כיתד של מחרישה דמיא אמר אביי [ט]הרבא דאושכפי וסכינא דאשכבתא וחצינא דנגרי כיתד של מחרישה דמי ת"ר [י]בראשונה היו אומרים שלשה כלים ניטלין בשבת מקצוע של דבילה וזוהמא ליסטרן של קדרה וסכין קטנה שעל גבי שלחן התירו וחזרו והתירו וחזרו והתירו עד שאמרו כל הכלים ניטלין בשבת חוץ מן מסר הגדול ויתד של מחרישה מאי התירו וחזרו

אפיקטויזין. להקיל. שותה משקים ומקיל ולא לרפואה אלא להריק את מעיו שיוכל לאכול ולשתות (ה) [היוס] הרבה כדאמרי' בפרק חבית(ו). ואע"ג דלא גזור בה משום שחיקת סממנין דהא לאו לרפואה היא אסור משום דמתקן גברא: **הכא אורחיה.** והרי הוא כמי שמאכילו ומשקהו: **ליטול בה את הקוץ.** אלמא תקוני גברא במידי דלאו לרפואה דליכא משום שחיקת סממנין שרי: **פקיד.** הקוץ הזה אינו מחובר בו אלא מופקד ונתון שם והוצאה זו אינו תיקון: **הכא לא פקיד.** ודמי למלאכה שמסדלן ומכניסן למקום חבור: **מתני' קנה של זיתים.** לאחר מסיקתן לובר במעטן ושמנן מתאסף בתוכן ונוח ללאת ויש לו קנה להפכן בו ולבדוק אם כמרו כל ברכן ומגיען לבית הבד: **אם יש קשר בראשו.** כעין פקק של קנה קולמוס: **מקבל טומאה.** דכלי הוא לפי שעב בראשו קלת: **ואם לאו.** לא דמי לכלי. ובגמ' מפרש לה: **גמ' ואמאי.** כי יש בו קשר בראשו נהי נמי דקשר משוי ליה מנא מיהו פשוטי כלי עץ הוא שאפילו חלול הוא אין חלולו עשוי לקבל כלום: **הופכו ורואה.** בחלל ראשו שמשתייר שם ע"י שהוא פקוק בקשר מן השמן הזב מן הזיתים ובודק בו אם הגיעו לעצור וזו היא לו קבלה בחלל שלו ואם לאו שאין קשר בראשו אין השמן נראית שם מפני שאינו פקוק וכולו חלל הלכך לאו לקבל הוא עשוי והוי פשוטי כלי עץ וכין כך וכין כך ניטל בשבת דהא כלי הוא להפוך בו זיתים: **מתני' מסר הגדול.** מגירה גדולה שעשויה לקצוץ קורות: **ויתד של מחרישה.** הוא כלי גדול העשוי כסכין שבו עושין חריץ של תלם המענה קולטר"ל בלע"ז. דהכך קפיד עלייהו ומייחד להם מקום דלא חזו למלאכה אחרת: **גמ' אוכלא דקצרי.** כלי נחושת העשוי כנפה נקבים נקבים והוא של כובסים ונותנו על הבגדים ומזלף בו המים עליהן. וי"מ שמגמרין מוגמר מתחתיו והבגדים מונחין עליו ומתגמרין דרך הנקבים: **חרבא דאושכפי.** סכין של רצענין: **וסכינא דאשכבתא.** סכין של בית המקולין שהקצבין מקצבין בו בשר: **חצינא.** דולויר"ל. כל הני קפדי עלייהו משום דמפגמי ומקלי להו בידים: **ג' כלים.** ותו לא ולקמן אמרינן דבימי נחמיה בן חכליה בבית שני גזרו על

ומדוכה כולם קודם התרת כלים נשנו. ולפיכך נשנו באיסור. קנים, הם קנים של לחם הפנים והן שנויין במסכת מנחות שאסור בשבת סידורן ונטילתן מתוך לחם הפנים. מקלות, מפורש בפסחים בזמן שחל י"ד להיות בשבת, אסר ר' אלעזר לטלטל מקל ולהניחו על כתיפו

וסכינא דאשכבתא. פירש בקונטרס סכין שהקצבים מקצבין בה בשר וי"מ סכין ששוחטין בה שמקפיד שלא תיפגם ויש ליזהר שלא לטלטלו אפי' לצורך גופו דהוי כיתד של מחרישה דאפי' ר"ש מודה כדאמרינן בסוף מכילתין (דף קנז.):

מקצוע של דבילה. לא חשיב אלא כלים דלאו בני קיבול[א] דהא פשיטא דכוסות וקערות וצלוחיות היו מטלטלין:

איתיביה אביי מדוכה. בשלמא לדידי מוקמינן לצורך מקומו וה"מ לשנויי כר' נחמיה כדשני לעיל ואדני נמי הוה ידע דהא משני ליה רבה הכי לעיל אלא פריך לרבא אולי יאמר תירוץ אחר ורבא לא בעי לשנויי כר' נחמיה דלית הלכתא כוותיה ורבה דמשני ליה כר' נחמיה משום דמשמע ליה אין מטלטלין אותם בשום ענין: **הבא** נמי מחמה **לצל**. והא דנקט לקנב עליו בשר אע"ג דלצורך גופו ומקומו נמי שרי לאשמעינן דאפילו בהא פליגי ב"ש דלא שרו מחמת שמחת יו"ט:

לא סידור קנים. אע"ג דאין שבות (א) במקדש[ב] כמה שבותים[ג] אשכחן במקדש (ב) שגזרו פעמים לצורך כי הכא בקנים ומקלות לפי שהיו מחללים את השבת[ג]: (ג) **הרי היא ככל הכלים.** אע"ג דקודם התרת כלים נשנית איכא למימר ככל הכלים כענין כוסות וקערות: הא

והתירו וחזרו והתירו אמר אביי התירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו וחזרו והתירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו וחזרו והתירו דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא ועדיין בידו אחת אין בשתי ידיו לא עד שאמרו כל הכלים ניטלין בשבת ואפי' בשתי ידים א"ל רבא מכדי התירו קתני מה לי לצורך גופו מה לי לצורך מקומו אלא אמר רבא [י]התירו דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו ובין לצורך מקומו וחזרו והתירו מחמה לצל וחזרו והתירו דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא ועדיין באדם אחד אין בשני בני אדם לא עד שאמרו כל הכלים ניטלין בשבת אפילו בשני בני אדם [יא]איתיביה אביי מדוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה הכא במאי עסקינן מחמה לצל איתיביה [יב]ושוין שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלו הכא נמי מחמה לצל אמר ר' חנינא [יג]בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו דכתיב [1]בימים ההמה ראיתי ביהודה דורכים גתות בשבת ומביאים הערימות אמר ר' אלעזר קנין ומקלות גלוסטרא ומדוכה כולן קודם התרת כלים נשנו קנין דתנן[יד] [יז]לא סידור הקנין ולא נטילתן דוחה את השבת מקלות דתנן[טו] [יח]מקלות דקין חלקין היו שם ומניחו על כתפו ועל כתף חבירו ותולה ומפשיט [יט](אמר) רבי אלעזר ארבעה עשר שחל להיות בשבת מניח ידו

טלטול כל הכלים כדי לגדור גדר להחמיר באיסורי שבת מפני שהיו מקילין בה: **מקצוע.** איזמל שמחתכין בו דבלה. יעשהו במקצועות מתרגמינן באיזמליהון (ישעיה מד): **זוהמא ליסטרון.** כף גדולה שמסלקין בו זוהמא של קדרה: **וסכין קטן.** שחותכין בו לחם ובשר ואוכלין. דהני תדירין בתשמיש: **הפירו.** עוד כשראו שחזרו להזהר קלת באיסור שבת וחזרו והתירו כשנזהרו יותר וחזרו והתירו ולקמיה מפרש מאי כולהו הגך התירו: **עד שאמרו.** עוד חזרו והתירו את הכל עד שאמרו הכל ניטלין חוץ מן המסר הגדול כו': **הפירו.** לטלטל. דבר שעיקר מלאכתו בחול להיתר לדבר המותר בשבת התירו לטלטל לצורך גופו אם הוצרך להשתמש בגוף הכלי אבל לא משום שהוצרך למקומו: **וחזרו והפירו.** את אלו לצורך מקומו: **וחזרו והפירו אף מי שמלאכתו לאיסור.** והוצרך לו בשבת לגופו למלאכת היתר ומיהו לא הותרו אלו לצורך מקומו: **כל הכלים.** הללו שאמרנו חוץ מן המסר הגדול דלא שרי לא לצורך גופו ולא לצורך מקומו. ואפי' דמתרץ הכי הדר ביה לגבי רבה דאמר לעיל [קכב:] קורנס של נפחים שנינו דדבר שמלאכתו לאיסור שרי לצורך גופו: **א"ל רבא מכדי.** לצורך התירו בפעם ראשונה: **מה לי גופו מה לי מקומו.** תרוייהו צורך נינהו: **מחמה לצל.** שאינו צריך לו עכשיו לא לגופו ולא למקומו אלא חס עליו שמא יתבקע בחמה: **עד שאמרו.** היינו עוד היתר אחרינא כל הכלים אפי' גדולים. ומיהו לכדאוקימנא של היתר אפי' מחמה לצל ושל איסור לצורך גופו או מקומו: **אין מטלטלין אותה.** בשלמא לדידי אין מטלטלין אותה לצורך מקומה קאמר אלא לדידך אמאי: **משנה זו.** דלעיל בראשונה היו אומרין ג' כלים ותו לא משום דהוו מזלזלים בשבתות דכתיב בימים ההמה וגו': **קנים ומקלות כו'.** משניות הן כדמפרש ואזיל: **קודם הפרת כלים.** מנין האחרון שהותרו כולן לצורך גופן לאביי ולרבא אף לצורך מקומו: **לא סידור הקנים.** שהיו נותנין במערכת לחם הפנים בין חלה לחלה להפרידן ליכנס הרוח ביניהן שלא יתעפשו: **ולא נטילתן.** מן המערכה ישנה: **דוחה את השבת.** אלא נכנס בע"ש ונוטל הקנים ונמחר מסלק המערכה הישנה ומסדר החדשה בלא קנים ולמולאי שבת נכנס ונותן הקנים ביניהן. זו נשנית קודם היתר מנין הראשון דהא מלאכתן להיתר וקאסר להו לצורך גופו: **מקלין דקין וחלקין היו.** בעזרה בפסח שחל להיות י"ד בחול:

ידו

וכו'. א"ר חנינא בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו דכתיב בימים ההמה ראיתי ביהודה דורכים גיתות בשבת, כיון שראום כך שהקילו בשבת, אסרו להן כל הכלים ושרי להו הא דתנו רבנן בראשונה היו אומרים שלשה כלים ניטלין בשבת, מקצוע של דבילה וזוהמליסטרון של קדירה וסכין קטנה, כיון שנגררו וחזרו לדקדק בשמירת שבת, היו מתירין להן והולכין עד שהתירו הכל חוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה. וכך הוא מפורש בתלמוד א"י. **א"ר אלעזר קנים ומקלות וקלוסטרא** ומדוכה כולם קודם התרת כלים נשנו, ולפיכך נשנו באיסור. קנים, הם קנים של לחם הפנים והן שנויין במסכת מנחות שאסור בשבת סידורן ונטילתן מתוך לחם הפנים. מקלות, מפורש בפסחים בזמן שחל י"ד להיות בשבת, אסר ר' אלעזר לטלטל מקל ולהניחו על כתיפו

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פכ"ו מהל' שבת הלכה ז:
יב ב מיי' פ"ל מהלכות כלים הלכה י:
יג ג מיי' שם פ"ב הל"ב:
יד ד ה מיי' פכ"ה מהל' שבת הלכה ט ע"ש מגן לאוין סה טור ושו"ע או"ח סימן שח סעיף ח:
טו ו מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ג ד:
טז ז מיי' פ"ה מהלכות תמידין ומוספין הלכה יא:
יז ח מיי' פ"ל מהלכות ק"פ הלכה יד:

מוסף רש"י

ר' יוסי אומר כל הכלים ניטלין. ואפילו מלאכתן לאיסור (לקמן קנז.). חוץ מן המסר הגדול. מגירה שהיא לאומנין לקוץ בה עצים ומוקצה מחמת חסרון כיס הוא, אלא שאם יצאתה תריסים שהוא עשוי כסכין אלא פגימות (לקמן קנז.). ויתד של מחרישה. החופר את הקרקע קולטר"ל בלע"ז (שם). ושוין. ב"ש וב"ה שמלגו בטולין את העלי לקנב עליו בשר ביו"ט, שאם קצב עליו בשר. שעשה לצורך שמחת יו"ט, שאסור לטלטלו. דהא דקאמר ב"ה משום שמחת יו"ט קאמר, אלמא משום דעלי מלאכתו לאיסור לכמיסת טרגים וטיסני וקליפת עצים לעבד בהן עורות אסור (לעיל קכג.). מקלות דקין חלקין. ממוזלקין, מפולגות קליפתן (פסחים סד.).

מוסף תוספות

א. ואין משמשין אלא דברים אחרים. תוס' הרא"ש. ב. (ש)[ו]אסור טלטול אינו אלא משום שבות. ריטב"ש. ג. בענין הוצאות שבת, הפריזו בגזירתם לגזור טלטול אף במקדש. ריטב"ש.

רב נסים גאון

בשעה שמהפך בו זיתים הופכו ורואה בו. בגמ' דבני מערבא גרסי דבי ר' ינאי אמרי קנה שהתקינו להפך בו זיתים כיצד הוא יודע, אם היה מלוכלך במשקה ידוע שנגמר מלאכת המעטן ואם לאו בידוע שלא נגמרה מלאכת המעטן. אמר לון ר' לא תני שמואל אלא להיות שולה בו את הזיתים. ומשום הכי אמרי דמקבל טומאה והואיל וככלי קיבול דמי. **אמר רב נחמן האי אוכלא דקצרי כיתד של מחרישה** דמי. אוכלא דקצרי הוא כלי שדומה לדלעת ומנוקב הוא כולו נקבין ובו מזלפין מים הכובסין על הבגדים. ומשכחת לה בפרק כל ישראל יש להם חלק [סנהדרין צב] אמרו מנקבין אותו ככברה, אמר אביי כאוכלא דקצרי.

רבינו חננאל

אפיקטויזין בשבת כו'. ורבותינו הגאונים אמרו פי' אחר, ואנן כתבנו מה שקיבלנו מרבותינו. **קנה של זיתים וכו'.** ואמרינן אמאי פשוטי כלי עץ הוא ואין מקבלין טומאה. ומפרקינן תנא משמיה דר' נחמיה בשעה שמהפך בו את הזיתים הופכן ורואה בו. ולא פי' מה(ו) הוא רואה בו, אבל פורש בתלמוד א"י, קנה שהתקינו להיות בודק בו הזיתים כיצד הוא יודע, אם מלוכלך במשקה בידוע שנגמרה מלאכת המעטן, ואם לאו בידוע שלא נגמרה מלאכת המעטן, א"ל ר' מנא לא תני שמואל אלא להיות שולה בו הזיתים, כלומר יש בו בית קיבול. **אמר רב נחמן האי אובלא** דקצרי, כיתד של מחרישה דאמי, ואסור לטלטלה. פי' אובלא, אבן גדולה שנותן הכובס עליה הירייעה שרוצה ללבנה והיא שרויה במים ומכה עליו במזורי, מכה ומהפך ומכה, ועוד שורה ומכה. ואחרי שישלים [נ"א: שמשלים] שוטחה ומייבשה, ועוד חוזר ושורה אותה פעם אחר פעם עד שתתלבן היטב. וי"א כלי חרש מנוקב שכופין אותו ע"ג

מסורת הש"ס

(א) [מולין כה.], ב) לעיל פב: מגיגה כו: ממחות לו: [בכורות לח.], ג) [במשנה שבמגיות ליתא ר' יוסי אומר וכן מוכח מסוגיא דלקמן קנז. ע"ש אבל בעיריובין לה. איתא סבר לה כר' יוסי דאמר כל הכלים ניטלין וכו' וכ"ע ובן בריי"ף ורא"ש איתא ר' יוסי אומר כל הכלים וכו'], ד) לקמן קנז. עיריובין לה., ה) [ג' הערוך בערך אבל אוכלא וע"ש פירושו בשני אופנים], ו) [תוספ' פט"ו], ז) [לעיל קכג. לקמן קכד.], ח) ביצה יא. [תוספ' ביצה פ"ל], ט) [עי' תוס' ב"ק לד: ד"ה בימין], י) ממחות לו., כ) פסחים סד., ל) [ל"ל ר' אלעזר אומר], מ) [רש"ן], נ) [לקמן קמז:], ס) [וע"ע תוס' ממחות לז. ד"ה לא לא סדור ותוספות עיריובין דף קב: ד"ה והעלין], ע) שייך לדף קכד.,

תורה אור השלם

1 בַּיָּמִים הַהֵמָּה רָאִיתִי בִיהוּדָה דֹרְכִים גַּתוֹת בַּשַּׁבָּת וּמְבִיאִים הָעֲרֵמוֹת וְעֹמְסִים עַל הַחֲמֹרִים וְאַף יַיִן עֲנָבִים וּתְאֵנִים וְכָל מַשָּׂא מְבִיאִים יְרוּשָׁלִַם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וָאָעִיד בְּיוֹם מִכְרָם צָיִד: נחמיה יג טו

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לא פירוש וכו' דאין שבות. נ"ב ע"ל פרק המצניע דף לה בתוס' ד"ה שלא זילחא:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה לא וכו' אשכחן במקדש. ע"ל דף קכו ע"א תוס' ד"ה והמונח:

לעזי רש"י

קולטר"א. קנקן של מחרשה (היתד הפולחת את הקרקע).
דולויר"א [דולידויר"א]. מעצד (מעין גרזן).

רבינו חננאל (המשך)

גחלים ומקטרם בגפרית הכלים ללבנם. אמר אביי חרבא דאשכפתא, וסכינא דאשכבתא וחצינא דנגרי הכלים ללבנם. אמר אביי חרבא דאשכפתא, וסכינא דאשכבתא וחצינא דנגרי כיתד של מחרישה דמו ואסור לטלטלם. חרבא דאושכפי, איזמל של שכף מדתרגמינן עשה לך חרבות צורים, איזמלון חריפין. סכינא דאשכבתא, סכין המיוחדת לשחיטה בלבד. חצינא דנגרי, הוא גרזן, והוא המעצד של חרש. כיון דקפדי אפגמיהו קבע ליה מקום ומסיע דעתו מלעשות בהן מלאכה אחרת, הללו וכיוצא בהן שהן מוקצה מחמת חסרון כיס, אסור לטלטלן בשבת. הרי מפורש בסוף פרק מי שהחשיך דכולהו הני היינו טעמא דאסירי משום דמוקצה מחמת חסרון כיס נינהו, ואפילו ר' שמעון מודה דתנן סתמא לדברי הכל כל הכלים ניטלין בשבת חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרישה. מקצוע של דבילה, כלי ברזל שחותכין בו דבילה. זומליסטרון, תרווד שמהפך בו הקדירה, כדתנן זומליסטרא שנוטל כפה טמאה מפני המזלג

ידו על כתף חבירו. דלא מטלטלי מקלות: **גלוסטרא דתנן רבי יהושע אומר נגר שיש בראשו גלוסטרא.** שראשה עב ורחוי לדוך בו שוס ונועלין בו דלת: **שומטה מפתח זה ותולה בחבירו.** ואע"ג דלריך לגופו לתלותו בחבירו ונועלה בו שומטו ע"י גרירה אבל טלטול גמור לא ואע"פ שמלאכתו להיתר לא שרי ליה לצורך גופו: **מדוכה הא דאמרן.** לעיל [קכג:] אע"ג דשייה רבא לעיל מחמה לגל ואביי שייה לצורך מקומו שיוויי דחיקי נינהו אלא קודם התרת כלים נשנו: **קנים טעמא מאי.** מסדרין אותם במערכה: **משום איעפוש.** דלא סמכינן אמיסא ומשום ההוא פורתא שהישנה מתעכבת בלא קנים מלילי שבת לשבת והחדשה משבת למוג"ש לא מיעפשי: **רבי"ל.** מניח ידו על כתף חבירו: **שאינה מעורבת.** שהרבה בתים פתוחים לה ולא עירבו דכלים ששבתו בבתים אסור להוליאן לחלר וששבתו בחלר מותר לטלטלן בחלר שהחלר כולו רשות לעלמו הוא והבתים מיוחדים לכל איש ביתו: **סוך הפתח.** שנטל הגגר משם: **וקא מטלטל מגא דבית בחלר.** הלכך שומטה אין דטלטול מן הבל היא אבל טלטול גמור לא: **מדוכה רבי נחמיה היא.** דאמר בעירובין (דף לה.) אפילו טלית ואפי' תרווד אין ניטלין אלא לצורך תשמיש המיוחד: **מתני'** ה"ג במתניתין **כל הכלים ניטלין לצורך בו': גמ' מאי לצורך ומאי שלא לצורך אמר רבה בו'.** לצורך דשרי תנא קמא היינו דבר שמלאכתו להיתר ומטלטלו לצורך גופו: **שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר.** ומטלטלו שלא לצורך גופו אבל לריך למקומו: **ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו.** הוא דאיתתרלי אם לריך לו למלאכת היתר אבל שלא לצורך גופו ואע"ג דלריך למקומו לא. ורבה לטעמייה דאמר לעיל (דף לב:) גבי קורנס של נפחים נמי מותר לצורך גופו: **א"ל רבא בו' אלא אמר בו'.** ולרבא דמוקי אליבא דרבי נחמיה דלצורך גופו ולצורך מקומו מותר ע"כ האי לצורך גופו כגון שזה המשמיש מיוחד לו דתניא לקמן בפרק חבית (דף קמו.) רבי נחמיה אומר אפילו תרווד ואפילו טלית אין ניטלין אלא לצורך תשמישן ולצורך מקומו נמי לרבא כלצורך גופו ותשמישו דמי ולרבה צורך גופו הוא דשרי רבי נחמיה ודוקא לתשמיש המיוחד לו ובין לרבה ובין לרבא דוקא דבר שמלאכתו להיתר אבל דבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך גופו לא שרי רבי נחמיה דהאי לצורך גופו לאו תשמיש המיוחד לו הוא דהא מיוחד למלאכת איסור: **לרבה אליבא דרבי נחמיה.** דאמר דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו לא: **הני קערות.** לאחר אכילה היכי מטלטלי להו לסלקן מלפניו: **ואם לאו אין מטלטלין אותה.** בשלמא לרבה כגון דאין לריך לגופה ו[ולא למקומה] אלא לדידך אמאי: **וכן בדלת.** אוקימנא במסכת בילה[מ] וכן הדלת אין סומכין בבקעת. **וביו"ט קיימי: והא בקעת ביו"ט מלאכה להיתר היא.** דלהסקה חזי וקיימא וקאסר לטלטלה לצורך גופו למלאכה אחרת וכל שכן לצורך מקומה: ומשני **הכא** (ב) **טעמא ליון דבשבת.** אסור דהא בקעת בשבת מלאכתה לאיסור היא ביום טוב נמי אסור גזירה י"ט אטו שבת: **משילין פירות דרך ארובה ביום טוב.** בהדיא תנן אבל לא בשבת. פירות השטוחים על הגג ליבשן ולאה גשמים ממשמשים ובאין משילין לאדם דרך ארובת הגג דלא טריחא מילתא דנופלין מאליהן. אלמא דלא גזרינן. ופרכינן ומי לא גזרינן והתנן אין בין כו': **לא קשיא הא.** דתנן משילין דשרי טירחא ביו"ט משום איבוד ממון רבי יהושע היא שהתיר להעלות בהמה בהערמה מן הבור: **והא.** דתנן אין בין כו' ר"א היא: **דאפשר בהערמה.** דמיחזי כמאן דעביד לצורך יו"ט אבל גבי משילין דליכא הערמה לדמויי להתירא לא: אין

ידו על כתף חבירו ויד חבירו על כתיפו ותולה ומפשיט גלוסטרא דתנן[ג] אנגר שיש בראשו גלוסטרא ר' יהושע אומר שומטה מן פתח זה ותולה בחבירו בשבת ר' טרפון אומר הרי הוא ככל הכלים ומיטלטל בחצר מדוכה הא דאמרן אמר רבה ממאי דילמא לעולם אימא לך לאחר התרת כלים נשנו קנים טעמא מאי משום איעפושי בהאי פורתא לא מיעפש מקלות אפשר כר' אלעזר גלוסטרא כדרבי ינאי דאמר רבי ינאי בחצר שאינה מעורבת עסקינן רבי יהושע סבר תוך הפתח כלפנים דמי וקמטלטל מנא דבתים בחצר ור' טרפון סבר תוך הפתח כלחוץ דמי ומנא דחצר בחצר קא מטלטל מדוכה ר' נחמיה היא: **מתני'** [ד]כל הכלים ניטלין לצורך ושלא לצורך [ה]ר' נחמיה אומר אין ניטלין אלא לצורך: **גמ'** מאי לצורך ומאי שלא לצורך אמר [ו]רבה לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא ואתא רבי נחמיה למימר ואפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו אין לצורך מקומו לא אמר ליה רבא לצורך מקומו שלא לצורך קרית ליה אלא אמר רבא [ז]לצורך דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו שלא לצורך ואפי' מחמה לצל [ח]ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא ואתא רבי נחמיה למימר ואפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא יתיב רב ספרא ורב אחא בר הונא ורב הונא בר חנינא ויתבי וקאמרי לרבה אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן אמר להו רב ספרא מידי דהוה אגרף של רעי אמר ליה אביי לרבה למר אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן להו אמר ליה רב ספרא חברין תרגמה מידי דהוה אגרף של רעי איתיביה אביי לרבא[ט] מדוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה הכא במאי עסקינן מחמה לצל איתיביה [י]ושוין שאם קיצב עליו בשר שאסור לטלטלו הכא נמי מחמה לצל והא דתנן[יא] [יב]אין סומכין את הקדירה בבקעת וכן בדלת והא בקעת דביום טוב דבר שמלאכתו להיתר הוא אלמא דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו אסור התם [יג] מאי טעמא כיון דבשבת דבר שמלאכתו לאיסור הוא גזירה יו"ט אטו שבת וכי תימא שבת גופיה תישתרי דהא דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו שרי [יד]הני מילי היכא דאיכא תורת כלי עליו היכא דליכא תורת כלי עליו לא [טו]ומי גזרינן והתנן[יז] [יח]משילין פירות דרך ארובה ביום טוב [יט]אבל לא בשבת ומי לא גזרינן והתנן[כ] [כא]אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבי יהושע [כב]דתניא אותו ואת בנו שנפלו לבור ר' אליעזר אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ושוחטו והשני עושה לו פרנסה במקומו בשביל שלא ימות ר' יהושע אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ואינו שוחטו ומערים ומעלה את השני רצה זה שוחט רצה זה שוחט [כג]ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר' אליעזר התם אלא דאפשר לפרנסה אבל היכא דלא אפשר לפרנסה לא אי נמי עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם דאפשר בהערמה אבל היכא דלא אפשר בהערמה לא אלא אמר רב פפא לא קשיא הא בית שמאי הא בית הלל דתנן בית שמאי אומרים אין

הא ר"א. [א]הא דתנן בין [ב]אע"ג דבשבת דמגילה (דף ז:) דייקינן עלה הא לענין מכשירי אוכל נפש זה וזה שוין וקאמר מתני' דלא כרבי יהודה[ג] ור"א סבירא ליה כר"י ועדיפא מדרבי יהודה כדאמר ברים תולין (לקמן דף קלו:) איכא למימר דהאי תנא סבר לה כוותיה בחדא[ד] דגזרינן י"ט אטו שבת ופליג עליה במכשירין ועוד יש לומר דתנן בין דפ"ק דמגילה מיירי במילי דאוריית[ה] ואין בין דהכא היינו דתנן במשילין (ביצה ד' לו:) דמיירי במילי דשבות ואינו מענין אחד תדע דהכי פריך עלה בפ' משילין כדפריך הכא בשמעתא ולא פריך בפ"ק דמגילה והא דדייק התם הא לענין מכשירין זה וזה שוין לא דייק בפרק משילין: הא

לצורך: **גמ'** מאי לצורך ומאי שלא לצורך אמר [ו]רבה לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא ואתא רבי נחמיה למימר ואפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו אין לצורך מקומו לא אמר ליה רבא לצורך מקומו שלא לצורך קרית ליה אלא אמר רבא [ז]לצורך דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו שלא לצורך ואפי' מחמה לצל [ח]ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא ואתא רבי נחמיה למימר ואפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו ולצורך מקומו אין מחמה לצל לא יתיב רב ספרא ורב אחא בר הונא ורב הונא בר חנינא ויתבי וקאמרי לרבה אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן אמר להו רב ספרא מידי דהוה אגרף של רעי אמר ליה אביי לרבה למר אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן להו אמר ליה רב ספרא חברין תרגמה מידי דהוה אגרף של רעי איתיביה אביי לרבא[ט] מדוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה הכא במאי עסקינן מחמה לצל איתיביה [י]ושוין שאם קיצב עליו בשר שאסור לטלטלו הכא נמי מחמה לצל והא דתנן[יא] [יב]אין סומכין את הקדירה בבקעת וכן בדלת והא בקעת דביום טוב דבר שמלאכתו להיתר הוא אלמא דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו בין לצורך מקומו אסור התם [יג] מאי טעמא כיון דבשבת דבר שמלאכתו לאיסור הוא גזירה יו"ט אטו שבת וכי תימא שבת גופיה תישתרי דהא דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו שרי [יד]הני מילי היכא דאיכא תורת כלי עליו היכא דליכא תורת כלי עליו לא [טו]ומי גזרינן והתנן[יז] [יח]משילין פירות דרך ארובה ביום טוב [יט]אבל לא בשבת ומי לא גזרינן והתנן[כ] [כא]אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבי יהושע [כב]דתניא אותו ואת בנו שנפלו לבור ר' אליעזר אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ושוחטו והשני עושה לו פרנסה במקומו בשביל שלא ימות ר' יהושע אומר מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ואינו שוחטו ומערים ומעלה את השני רצה זה שוחט רצה זה שוחט [כג]ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר' אליעזר התם אלא דאפשר לפרנסה אבל היכא דלא אפשר לפרנסה לא אי נמי עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם דאפשר בהערמה אבל היכא דלא אפשר בהערמה לא אלא אמר רב פפא לא קשיא הא בית שמאי הא בית הלל דתנן בית שמאי אומרים אין

הגהות הב"ח

(א) גמ' התם היינו טעמא כיון דבשבת: (ב) רש"י ד"ה ומשני התם היינו טעמא:

גליון הש"ם

גמ' ומי גזרינן והתנן משילין. ע"ל דף כג ע"ב מוספות ד"ה גזירה:

רבינו חננאל

ועל כתף חבירו לתלות הפסח בו ולהפשיטו. וכן גלוסטרא, היא משנה בכלים פרק י"א שאסר ר' יהושע לטלטלה בשבת. תוספתא בכלים בתחילת בבא מציעא קלוסטרא ר' טרפון מטמא וחכמים מטהרין. ברוריה אמרה שומטה מפתח זו ותולה בחבירו בשבת, כשנאמרו דברים לפני ר' יהושע אמר יפה אמרה ברוריה. והוא בענין הזה בעירובין בסופו. מדוכה זו שאמרנו למעלה, אילו כולן כלים הן וקודם התרת כלים נשנו אסור לטלטלן בשבת, [ו]אבל אחר התרת כלים מותרין הן. וחלק רבא על רבי אלעזר ואמר דלמא אחר התרת כלים נשנו ואסורין הן לעולם, ודבריו פשוטין הן. [מתני'] **כל הכלים הניטלין לצורך**, ניטלין לצורך ושלא לצורך כו'. פירש (רבא) [רבה] משנה זו, לצורך דבר שמלאכתו להיתר, כגון קערות וכוסות וכדומה להן שמותר לכתחילה לטלטלן לאכול ולשתות בהן, הללו מותרין לטלטלן בין לצורך גופו לאכול בהן, בין לצורך מקומו לפנותן כדי לישב במקומן. דבר שמלאכתו לאיסור, כגון [לצורך] מקומן. ועל זה הקשה ליה אביי לרבה, למר אליבא דר' נחמיה הני קערות, כלומר שאינו מטלטלן אלא לצורך אכילה בהן, אחר שיאכל אדם, היאך מטלטלן ומסלקן מן [נ"א: מעל] השולחן. והשיבו לו כבר נתקשה זה לרב ספרא חברין, ופירק מידי דהוה אגרף של רעי שמותר לטלטל לדברי הכל, דתניא בתוספתא גרף של רעי ושל מימי רגלים נוטלן ושופכן וכו'. ובזמן שאמר רבה דברים הללו השיבו (רבה) [רבא] לצורך מקומו

מוסרת רש"י

ידו על כתף חבירו. לגלגל בו: **גלוסטרא.** לדוך בו: **שומטה מפתח זה ותולה בחבירו.** ולנעול בו: **מדוכה הא דאמרן.** לעיל [קכג:] אע"ג דשייה רבא לעיל מחמה לגל ואביי שייה לצורך מקומו: **קנים טעמא מאי.** מסדרין אותם במערכה: **משום איעפוש.** דלא סמכינן אמיסא ומשום קנים מלילי שבת לשבת והחדשה משבת למוג"ש לא מיעפשי: **דבר"ל.** מניח ידו על כתף חבירו: **שאינה מעורבת.** שהרבה בתים פתוחים לה ולא עירבו דכלים ששבתו בבתים אסור להוליאן לחלר וששבתו בחלר מותר לטלטלן בחלר שהחלר כולו רשות לעלמו הוא והבתים מיוחדים לכל איש ביתו: **סוך הפתח.** שנטל הגגר משם: **וקא מטלטל מגא דבית בחלר.** הלכך שומטה אין דטלטול מן הבל היא אבל טלטול גמור לא: **מדוכה רבי נחמיה היא.** דאמר בעירובין (דף לה.) אפילו טלית ואפי' תרווד אין ניטלין אלא לצורך תשמיש המיוחד: **מתני'** ה"ג במתניתין **כל הכלים ניטלין לצורך בו': גמ' מאי לצורך ומאי שלא לצורך אמר רבה בו'.** לצורך דשרי תנא קמא היינו דבר שמלאכתו להיתר ומטלטלו לצורך גופו: **שלא לצורך דבר שמלאכתו להיתר.** ומטלטלו שלא לצורך גופו אבל לריך למקומו: **ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו.** הוא דאיתתרלי אם לריך לו למלאכת היתר אבל שלא לצורך גופו ואע"ג דלריך למקומו לא. ורבה לטעמייה דאמר לעיל (דף לב:) גבי קורנס של נפחים נמי מותר לצורך גופו: **א"ל רבא בו' אלא אמר בו'.** ולרבא דמוקי אליבא דרבי נחמיה דלצורך גופו ולצורך מקומו מותר ע"כ האי לצורך גופו כגון שזה המשמיש מיוחד לו דתניא לקמן בפרק חבית (דף קמו.) רבי נחמיה אומר אפילו תרווד ואפילו טלית אין ניטלין אלא לצורך תשמישן ולצורך מקומו נמי לרבא כלצורך גופו ותשמישו דמי ולרבה צורך גופו הוא דשרי רבי נחמיה ודוקא לתשמיש המיוחד לו ובין לרבה ובין לרבא דוקא דבר שמלאכתו להיתר אבל דבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך גופו לא שרי רבי נחמיה דהאי לצורך גופו לאו תשמיש המיוחד לו הוא דהא מיוחד למלאכת איסור: **לרבה אליבא דרבי נחמיה.** דאמר דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו לא: **הני קערות.** לאחר אכילה היכי מטלטלי להו לסלקן מלפניו: **ואם לאו אין מטלטלין אותה.** בשלמא לרבה כגון דאין לריך לגופה ו[ולא למקומה] אלא לדידך אמאי: **וכן בדלת.** אוקימנא במסכת בילה[מ] וכן הדלת אין סומכין בבקעת. **וביו"ט קיימי: והא בקעת ביו"ט מלאכה להיתר היא.** דלהסקה חזי וקיימא וקאסר לטלטלה לצורך גופו למלאכה אחרת וכל שכן לצורך מקומה: ומשני **הכא** (ב) **טעמא ליון דבשבת.** אסור דהא בקעת בשבת מלאכתה לאיסור היא ביום טוב נמי אסור גזירה י"ט אטו שבת: **משילין פירות דרך ארובה ביום טוב.** בהדיא תנן אבל לא בשבת. פירות השטוחים על הגג ליבשן ולאה גשמים ממשמשים ובאין משילין לאדם דרך ארובת הגג דלא טריחא מילתא דנופלין מאליהן. אלמא דלא גזרינן. ופרכינן ומי לא גזרינן והתנן אין בין כו': **לא קשיא הא.** דתנן משילין דשרי טירחא ביו"ט משום איבוד ממון רבי יהושע היא שהתיר להעלות בהמה בהערמה מן הבור: **והא.** דתנן אין בין כו' ר"א היא: **דאפשר בהערמה.** דמיחזי כמאן דעביד לצורך יו"ט אבל גבי משילין דליכא הערמה לדמויי להתירא לא: אין

מוסף רש"י

אין סומכין את הקדרה בבקעת. קפבר לא נתנו עליה אלא להסקה לפיכך מוקלין הן אבל כל השמש (ביצה לב:). **משילין פירות דרך ארובה.** מי שיש לו חטין ושעורין שטומין על גגו להתייבש ואלה גשמים ממשמשין ובאין, שמיכו לו לטרוח ולהשליך דרך ארובה שבגג והן נופלין לאדם דליכא טרחא יתירה, ודוקא ארובה דכל ארובה מלמעלה למטה היא בתקרת הגג אבל חלון כגון גג שמוקף מחיצה וחלון בכותל ולריך להגביהו עד החלון ולהשליכו לא טרחינן (ביצה לה:). **אין בין יו"ט לשבת.** להיות מותר לכתחילה ביו"ט מה שאסור בשבת, אבל לענין עונשין יש הרבה, שזה בסקילה ובכרת וזה בלאו גרידא (מגילה ז:). **אותו ואת בנו שנפלו לבור.** ביו"ט, ואין שייכם לוויים לשמיטה ביום אחד (לעיל קיז: וכעי"ז ביצה לז:). **ואינו שוחטו.** שמוצא לו עילה שמא חזרו שמן ממנו (לעיל קיז:). **דאפשר בהערמה.** דלא מוכחת מילתא דלכלכת ממנו מכיון, דהרואה אומר הרחמנן שהעלה בהמה הוא והשני יפה הימנו (ביצה לז:). **אבל היכא דלא אפשר בהערמה.** דהכל יודעין שלא יניחם ואינו עושה אלא להגיל, ומזלזלין באיסור יו"ט (שם).

מוסף תוספות

א. י"ט לשבת, כר' אליעזר. תוס' הלא"ש. ב. דר' אליעזר גופיה לית ליה ההיא משנה. תוס' הלא"ש. ג. דר' יהודה שרי אפי' מכשירי אוכל נפש דיו"ט היכא דאי [א]פשר לעשותן מעיו"ט. תוס' הלא"ש. ד. בההיא דאותו ואת בנו. תוס' הלא"ש.

(א) כלים פי"ח מ"ד [וסס ליתא להך תיתות נגר שיש בראשו], (ב) [נעיל לו. וש"נ], ג) [גי' המי"ף והרא"ש אביי], ד) [נעיל קכג. קכג:], ה) [סס: ובילה יח.], ו) ביצה לב:, ז) ביצה לה: לו., ח) לקמן קלו: ביצה כח. לו: מגילה ז: [ותוספתא דמגילה פ"א], ט) ביצה לו. [ותוספתא ביצה פ"ג], י) [ביצה לו. ע"ש], כ) [לקמן קמו.], ל) [רש"ל], מ) [דף לג.],

(א) דבכי רבינו כמות שסס אין להם הבנה וגראה דל"ל אבל רבה אמר דלאחר התרת כלים וכו'.

אין מוציאין. הוצאה שלא לצורך דלא אישתרי לכתחילה ביו"ט טפי מבשבת אלא אוכל נפש. והך דמשילין ב"ה: **טלטול מי שמעא להו.** דמשוי יו"ט לשבת: **טלטול לאו לורך הוצאה.** בתמיה. הלכך אי מזלזלת בטלטול מזלזלת בהוצאה: **להא דרבא.** דאמר לורך מקומו כלורך גופו: **מר.** פוסו"ר: **שלא יגנב.** דומיא דמחמה לגל ואסור בדבר שמלאכתו לאיסור: **שופא.** (ב) מצודה: **לאו למימרא כו'.** למה לי לפרושי בהדיא דליתיב עלה לאו משום לממרא דהאי דשרי לטלטולי משום לצורך גופו הוא: **שקילו שופא מקמיה להנא.** דיתוב על מקומה קאמר ולורך מקומה הוא דהוה: **מחמה לגל הוה.** במקום הרע לה היתה ואי לאו דפריש בהדיא ליתיב עלה מאן דחזי סבר דמחמה לגל שרי ולמקומה לא היה לריך דלימא שיבב במקומה: **בי סדיוסא.** כריס של לבד שקורין פילטר"א: **בי שמשי.** בחמה: **אמר ליה שרי.** רבא לטעמיה דאמר [ע"א] דבר שמלאכתו להיתר אף מחמה לגל מותר: **אית לי אחריני.** איני לריך לגופו: **דרבה סבירא לך.** דאמר מחמה לגל אסור. והלכה כרבא דאמר דבר שמלאכתו להיתר שרי לגמרי ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ומקומו מותר מחמה לגל ושלא יגנב אסור: **מכבדות.** אישקוד"א שמכבדים בהן את השולחן: **של מילתא.** (ג) בגדים לכבד שולחן שמלאכתו להיתר: **של אמרה.** כעין שלנו לכבד את הבית דאסור משום אשווי גומות דמודה רבי שמעון[ג] בספיק ריסיה ולא ימות: **לצורך גופו.** למלאכת היתר: **אלא מחמה לגל בהא לימא רבי אלעזר אף של אמרה.** דבר שמלאכתו לאיסור ליכא מאן דשרי מחמה לגל: **וכן אמר רבי אלעזר.** של מילתא מותר של תמרה אסור מחמה לגל: **מתני' מעין מלאכה.** שוס מלאכה ואפי' אינה מעין הראשונה: **לצוק לתוכה מקפה.** עבה דומיא דעיסה מעורבת במים: **גמ' הואיל ומוכנין על גבי אציון.** כשקדם היום: **מסיקין בכלים.** ביו"ט שהרי ראוין לטלטול ויטלטלם ויתנם לתוך האור: **ואין מסיקין בשברי כלים.** דהוו להו מוקצין ולא חזו לטלטול: **עלים בעלמא נינהו.** דהא מאתמול להסקה קיימי: **וקפני אין מסיקין.** ולא אמרינן מוכנין היו אגב אציון אלא אמרינן נולד נינהו ואסירי: **מר סבר מוכן הוא.** כיון דראוי לשוס מלאכה. ומר סבר נולד הוה דמאתמול לאו להאי מלאכה הוה קאי הלכך מעין מלאכתו בעינן: **הא רבי יהודה.** מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דאית ליה מוקצה ונולד כלים לאו מוקצה נינהו שבריס נולד נינהו: **והא.** דתני מסיקין בשניהם: **רבי שמעון.** דלית ליה מוקצה ולית ליה נולד: **והא.** דתניא אף בכלים אין מסיקין: **רבי נחמיה היא.** דאמר אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו המיוחד לו והאי לאו מיוחד הוא לו דלאו להסקה קאי: **דאייתור.** שהכלים בניינו ויתותר ומהשתא לא קיימי לבנין אלא לישב עליהם ותורת כלי עליהם: **שרגינהו.** אי סדרן זו על זו ודאי אקצינהו לצורך בנין אחר: **בחלר.** דשכיחי בה כלים שהחרס הזה ראוי להם לכיסוי ותורת כלי עליו: **אבל לא בכרמלית.** אפי' בתוך ד' אמות דלא שכיחי ביה מאני ולא חזי לכסויי: **אפילו בכרמלית.** הואיל ולאו רה"ר הוא שכיחי דאזלי ויתבי התם וחזי לכסות בו רוק: **ורבא אמר אף ברה"ר.** כיון דבחלר כלי הוא בעלמא נמי לא פקע שם כלי מייה: **בריפקא.** שם רה"ר: **איתווסאי מסאניה טינא.** נתלכלך מנעלו בטיט: **כפר ליה.** מקנחו: **אמר רבא לא מספייה דלא גמירי.** מה אסור מה מותר: **אלא מיגמר נמי מגמרי.** מלמדין שיבוש שבידם לאחרים: **לדידי.** לקינוח ואע"ג דלא שכיח הרי שם כלי עליו בחלר: **שנהלפפה.** החבית: (ג) **מגופה.** של חבית שנתכתתה החבית: **היא.** המגופה: **ושבריה.** של חבית ניטלין בשבת דאזיל כלי והוי מכה בפטיש: **ואם זרק.** מגופה זו לאשפה בטלה מתורת כלי: **זרקיה לגלימיה.** בשבת לאשפה ה"ג דאסור לטלטולי מבעוד

הא רבי נחמיה. דסבירא ליה דאין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו הרגיל בחול כדמפרש בפרק במה מדליקין (לעיל דף לו.) והאי נמי אין רגיל בחול לשרוף אותו: **ורבא אמר אפילו ברה"ר.** ובהני דנשברו בע"ש קאמר דאי בנשברו בשבת האמר בפרק נוטל (לקמן דף קמב:) דרבא אית ליה מוקלה וכל שכן גולד: אם

[ו] אין מוציאין את הקטן ואת הלולב ואת ספר תורה לרה"ר ובית הלל [א]מתירין אימר דשמעת להו לבית שמאי הוצאה טלטול מי שמעת להו [ב]וטלטול [ג]גופיה לאו משום הוצאה היא: ואף רב סבר לה להא דרבא דאמר רב [ב]מר שלא יגנב זהו טלטול שלא לצורך ואסור טעמא שלא יגנב אבל לצורך גופו ולצורך מקומו מותר איני והא רב כהנא איקלע לבי רב ואמר אייתו ליה שותא לכהנא ליתיב עליה לאו למימרא דדבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו אין לצורך מקומו לא הכי אמר להו שקולו שותא מקמי כהנא ואי בעית אימא התם מחמה לצל הוה רב מרי בר רחל הוה ליה ההיא בי סדיותא בשמשא אתא לקמיה דרבא אמר ליה מהו לטלטולינהו אמר ליה שרי אית לי אחרינא חזו לאורחין אית לי נמי לאורחים אמר ליה גלית אדעתיך [ד]דכרבה סבירא לך [ה]לכולי עלמא שרי לדידך אסיר אמר רבי אבא אמר רבי חייא בר אשי [ו]אמר רב מכבדות של מילתא מותר לטלטלן בשבת אבל של תמרה לא רבי אלעזר אומר אף של תמרה במאי עסקינן אילימא לצורך גופו ולצורך מקומו בהא לימא רב של תמרה לא והא רב כרבא סבירא ליה אלא מחמה לצל בהא לימא ר' אלעזר אף של תמרה [א] לעולם מחמה לצל אימא וכן אמר רבי אלעזר: **מתני'** [ז]כל הכלים הניטלין בשבת שבריהן ניטלין עמהן ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה שברי עריבה לכסות בהן את פי החבית שברי זכוכית לכסות בהן את פי הפך רבי יהודה אומר בלבד שיהו עושין מעין מלאכתן שברי עריבה לצוק לתוכן מקפה ושל זכוכית לצוק לתוכן שמן: **גמ'** אמר רב יהודה אמר שמואל מחלוקת שנשברו מערב שבת דמר סבר מעין מלאכתן אין מעין מלאכה אחרת לא ומר סבר אפילו מעין מלאכה אחרת אבל נשברו בשבת דברי הכל מותרין הואיל ומוכנין על גבי אביהן מותר מותיב רב זוטראי [ח]מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דנשברו אימת אילימא דנשברו מערב יום טוב עצים בעלמא נינהו אלא לאו ביום טוב וקתני מסיקין בכלים ואין מסיקים בשברי כלים אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב יהודה אמר שמואל מחלוקת שנשברו בשבת דמר סבר מוכן הוא ומר סבר נולד הוא אבל מערב שבת דברי הכל מותרין הואיל והוכנו למלאכה מבעוד יום תני חדא מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים ותניא אידך [ט]כשם שמסיקין בכלים כך מסיקין בשברי כלים ותניא אידך אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים הא רבי יהודה הא רבי שמעון הא רבי נחמיה [י]אמר רב נחמן [יא]הני ליבני דאישתיור מבניינא שרי לטלטולינהו דחזו למיזגא עלייהו שרגינהו ודאי אקצינהו אמר רב נחמן אמר שמואל [יב]חרס קטנה מותר לטלטל בחצר אבל בכרמלית לא ורב נחמן דידיה אמר אפילו בכרמלית אבל ברה"ר לא ורבא אמר [יג]אפילו ברה"ר ואזדא רבא לטעמיה דרבא הוה קאזיל בריתקא דמחוזא אתווסאי מסאניה טינא אתא שמעיה שקל חספא וקא מכפר ליה רמו ביה רבנן קלא אמר לא מיסתייא דלא גמירי מיגמר נמי מגמרי אילו בחצר הואי מי לא הוה חזיא לכסויי ביה מנא הכא נמי חזיא לדידי אמר רב יהודה אמר שמואל מגופת חבית שנכתתה [יד] מותר לטלטל בשבת תניא נמי הכי[טו] מגופה שנכתתה היא ושבריה מותר לטלטלה בשבת ולא [יז]יספות ממנה שבר לכסות בה את הכלי ולסמוך בה כרעי המטה ואם זרקה באשפה אסור מתקיף לה רב פפא אלא מעתה זריק ליה לגלימיה ה"נ דאסור [יח]אלא אמר רב פפא אם

ומהשתא לא קיימי לבנין אלא לישב עליהם ותורת כלי עליהם: **שרגינהו.** אי סדרן זו על זו ודאי אקצינהו לצורך בנין אחר: **בחלר.** דשכיחי בה כלים שהחרס הזה ראוי להם לכיסוי ותורת כלי עליו: **אבל לא בכרמלית.** אפי' בתוך ד' אמות דלא שכיחי ביה מאני ולא חזי לכסויי: **אפילו בכרמלית.** הואיל ולאו רה"ר הוא שכיחי דאזלי ויתבי התם וחזי לכסות בו רוק: **ורבא אמר אף ברה"ר.** כיון דבחלר כלי הוא בעלמא נמי לא פקע שם כלי מייה: **איתווסאי מסאניה טינא.** נתלכלך מנעלו בטיט: **כפר ליה.** מקנחו: **אמר רבא לא מספייה דלא גמירי.** מה אסור מה מותר: **אלא מיגמר נמי מגמרי.** מלמדין שיבוש שבידם לאחרים: **לדידי.** לקינוח ואע"ג דלא שכיח הרי שם כלי עליו בחלר: **שנהלפפה.** החבית: (ג) **מגופה.** של חבית שנתכתתה החבית: **היא.** המגופה: **ושבריה.** של חבית ניטלין בשבת דאזיל כלי והוי מכה בפטיש: **ואם זרק.** מגופה זו לאשפה בטלה מתורת כלי: **זרקיה לגלימיה.** בשבת לאשפה ה"ג דאסור לטלטולי מבעוד

כו א מיי' פ"ח מהלכות יו"ט הלכה ד סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סימן תקיא סעיף ח:

כו ב מיי' פכ"ה מהלכו' שבת הלכה ג סמג לאוין סז טוש"ע או"ח סימן שח סעיף ג:

כח ג מיי' פכ"ו שם הלכה ב סמג שם טוש"ע שם סעיף מט:

כט ד מיי' פכ"ה מהלכ' שבת הלכה יב סמג שם טוש"ע או"ח סימן שח סעיף ו:

ל ה מיי' פכ"ו שם הלכה ב טוש"ע או"ח סימן שח סעיף יז:

לא ו ז ח מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעיף ז:

הגהות הגר"א

[א] גמ' לעולם מחמה לגל. נ"ב נ"י הגהותים וכ"א כנ"ל סבירא ליה דדבר שאין מתכוין מותר:

מוסף רש"י

אין מוציאין את הקטן. כלי מילי דלאו לורך אמילה (ביצה יב.) דלא הותרה הוצאה שלא לצורך וגבי טלטול שלא לצורך נמי גזרינן ואפילו גבי הפסד ממון, ולב"ה דאמר הוצאה שלא לצורך מותרת מה"מ, בטלטול נמי לא גזור רבנן (שם לז.). **וטלטול גופיה לאו משום הוצאה היא.** תמילא הוצאה ע"י טלטול היא וכל מה שנוטל אינו אלא משום הוצאה, והאי דלא גזרו על טלטול כלים ואוכלים, משום שלא יוכל לעמוד בהן לבטל עונג שבת ושמחת יו"ט (שם). **שבריהן ניטלין עמהן.** ואפילו בשתכתו היום בשבת (חולין יד:). **ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה.** שתהא תורת כלי עליהם (שם) כלומר אע"פ שאין ראויה למלאכה ממש אלא לכסוי בעלמא (שם). מעין מלאכתן. הראשונה (שם). מקפה. תבשיל עב, דהייגו מעין עיסה (שם). מסיקין בכלים. דבני טלטול נמי ניהו ומטלטלינן נמי להסיקן (ביצה לב. ולעיל כח:). **ואין מסיקין בשברי כלים.** שנשברו בו ביום, דהוו להו נולד (לעיל כח: ולקמן קמג.) דהשתא לא מזי לטלטול, ואי משום דחזו להסקה, אתמול לא להכי קיימא (ביצה לב.). **כך מסיקין בשברי כלים.** דלית להו מוקלה (שם). **לא בכלים.** דאין ניטלין אלא לצורך תשמישן, וכ"ש בשברי כלים דנולד הוא (שם). **דאישתיור מבנינא.** שנשתיירו לו לאחר שנגמר בניין (ביצה לא:).

רבינו חננאל

וזה שאמר רב שקולו שיתא מקמי כהנא, פי' שיתא, שריתא, והיא קורה כדמתרגמינן בצל קורתי, בטלל שירותי. וי"א חבילה. וי"א רשת, כדכתיב ויפרשו עליו גרים בשחתם נתפש, ושיתא היא שחתא. פי' מכבדת, מטאטה שמכבדין הבית בהן. **הנהו בי סדווותא,** פי' כסתות, והוא כגון כרים וכסתות. **מתני' כל הכלים הניטלין בשבת שבריהן ניטלין [עמהן] ובלבד שהיו עושין מעין מלאכה וכו'.** ר' יהודה אומר ובלבד שיהו עושין מעין מלאכתן כו'. **פי' מקפה,** מרק. **בא** רב יהודה משמיה דשמואל להעמיד מחלוקת ר' יהודה ות"ק כשנשברו מע"ש. ולא עמד אלא כשנשברו בשבת, דת"ק סבר מוכן הוא, ור' יהודה סבר מעין מלאכה אחרת כנולד הוא כדמפרש בגמרא דהכל שוחטין. אבל מע"ש דברי הכל מותרין ואפילו לר' יהודה, הואיל והוכנו למלאכה אחרת מבעוד יום ואינו כנולד בשבת. וקי"ל כרבנן וכלישנא בתרא דשמואל, בין נשברו בשבת בין נשברו מע"ש, מעין מלאכה סגיא. **תני** חדא מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים. פרוש בקעת, שברי עצים שמסיקין בהן כדכתיב ויבקע עצי עולה. ותניא אידך כשם שמסיקין בכלים כך מסיקין בשברי כלים, ותניא אידך אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים. לא קשיא הא כדי יין. **והא** דאמר רב נחמן אמר שמואל לעניין ליבני דאישתיור מבניינא שרגינהו אקצינהו, אפילו לר' שמעון, דהני כגרוגרות וכצמוקים דמו דאית ליה מוקצה. **וזה** שאמר חרס קטנה מותר לטלטלה בחצר הואיל וראוי לכסות בו כלי שבחצר, אבל בכרמלית שאין בו כלי לא. ורב נחמן סבר כיון שהמוציא מרשות היחיד לכרמלית או המכניס אינו חייב, דזמנין דעייל ליה לחצר וחזי ליה. ורבא סבר אפילו ברה"ר חזי לכפורי ביה טינא ושרי לטלטולי כטעמיה. **וזה** שאמר רב יהודה אמר שמואל מגופת חבית שנתכתתה מותר לטלטלה. פי' מגופה, כסוי שסותם פי החבית מלשון יגיפו הדלתות. [ולא יספות], פי' לא יחתוך הוא, כדתנן סופת באבטיח. ותניא נמי הכי כולן פשוטות הן. **אתווסאי** מסאני טינא, [פי'] ניטנפו מנעליהן בטיט.

ג) ביצה יב. ד) [ביצה לז. ה) ע"ש ובפרש"י שם], ו) ס"ל אמו טלטול לאו לורך הוצאה היא, ז) [גי' הרי"ף והרמ"ם דלכאורה], ח) [ע"ז מח:], ט) מולין יד:, י) [לעיל מח: כט. לקמן קמג. ביצה לב., יא) ביצה לב. שם, יב) ביצה לח:, יג) [תוספ' פרי"ן], יד) [ערוך בערך ספת פי' לא יחתוך. פי' אחר לא יחבר], טו) [לעיל עה.],

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר שמואל מגופת חבית שנכתתה היא ושבריה מותר וכו' מגופת חבית שנכתתה: (ב) רש"י ד"ה שומא מלוהה. ע"כ וכן פי' בעל המאור על ההוא שומא דהוו מנגו עלה בי תרי דפ' הגחל ומתכיל דף קיז אבל הכא פי' כמו שריתא דהייגו קורה כמו ההוא שריתא דבי ר' פדת דפ' המולח תפילין דף קב ע"א: (ג) ד"ה של מילתא של בגדים הס"ד ואח"כ מ"ה מותר לכבד בהן השלחן: (ד) ד"ה שנתכתתה החבית (מגופה וכו' החבית) תא"מ וכ"ב ס"א אין זה: (ה) ד"ה לא יספות לא יתקן להסיר:

לעזי רש"י

פושו"ר [פושוי"ר]. מכוש.
פילטר"א [פילטרי"ש]. לבד.
אישקוב"א [אישקובי"ש]. מטאטא.

רב נסים גאון

הא ר' יהודה והא ר' שמעון והא ר' נחמיה. דברי ר' יהודה ור"ש בפרק במה מדליקין (דף כט) אמר רב יהודה אמר רב מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דברי ר' יהודה ור' שמעון מחיר. ודברי ר' נחמיה הן שנאמרו כן במשנה ר' נחמיה אומר אין ניטלין אלא לצורך, וכמו שתירץ רבא דאמר ואתא ר' נחמיה למימר אפילו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו ולצורך מקומו אין אבל מחמה לצל לא. ובתוספתא [פס"ו] ר' נחמיה אומר אפילו טליתו ואפילו תרווד אין ניטלין אלא לצורך. בברייתא שנאמר בה אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים הן דברי ר' נחמיה. ובמס' יו"ט בפרק המביא כדי יין [דף לב] הזכירו עוד זה הדבר ואמרו תרי תנאי ואליבא דר' נחמיה. כלומר קצת התנאים סוברין כי ר' (יהודה) [נחמיה] שאני ליה בין שבות שבת לשבות יום טוב.

רבינו חננאל (המשך)

ר' יהודה הא ר"ש הא ר' נחמיה. הא דתני אין מסיקין בשברי כלים, ר' יהודה דמתניתין היא דחשיב שברי כלים בנולד. והא דתני מסיקין בזה ובזה, ר"ש היא דלית ליה מוקצה, ומיפרשא בגמרא דבמה מדליקין. והא דתני אין מסיקין לא בזה ולא בזה, ר' נחמיה היא דאמר אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו. ומפרש במסכת יו"ט פרק המביא

אם זרקה מבעוד יום לאשפה אסורה אמר בר המדורי אמר שמואל א קרומיות של מחצלת מותר לטלטלם בשבת מ"ט אמר רבא בר המדורי אסברא לי מחצלת גופא למאי חזיא לכסויי ביה עפרא הני נמי חזיין לכסויי בהו טינופת א"ר זירא אמר רב ב שירי פרוזמיות אסור לטלטלן בשבת ג אמר אביי ד במטלניות שאין בהן ג' על ג' דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים: ת"ר ה שבירי תנור ישן הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר דברי ר"מ ר' יהודה אומר אין ניטלין העיד ר' יוסי משום ר"א בן יעקב על שברי תנור ישן שניטלין בשבת ועל ו כיסויו שאינו צריך בית יד במאי קמיפלגי אמר אביי בעושין מעין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן קמיפלגי ואזדא ר' יהודה לטעמיה ור"מ לטעמיה מתקיף לה רבא אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בשברי כלים בעלמא אלא אמר רבא בשברי דהאי תנור קמיפלגי דתנן ז נתנו על פי הבור או על פי הדות ונתן שם אבן רבי יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה טמא ואם לאו טהור וחכמים אומרים הואיל והוסק מ"מ טמא ובמאי קמיפלגי בהאי קרא ח תנור וכירים יותץ טמאים הם וטמאים יהיו לכם רבי יהודה סבר מחוסר נתיצה טמא שאין מחוסר נתיצה טהור ורבנן סברי טמאים יהיו לכם מ"מ ורבנן נמי הכתיב יותץ ההוא לאידך גיסא דסלקא דעתך אמינא כיון דחבריה בארעא כגופא דארעא דמי קמ"ל ואידך נמי הכתיב טמאים יהיו לכם ההיא כדרב יהודה אמר שמואל דאמר רב יהודה אמר שמואל מחלוקת בהיסק ראשון אבל בהיסק שני אפילו תלוי בצואר גמל אמר עולא והיסק ראשון לרבנן אפילו תלוי בצואר גמל מתקיף לה רב אשי אי הכי אדמיפלגי בשברי תנור ליפלגו בתנור גופה השתא תנור גופה לרבי יהודה לא הוי מנא שבריו מיבעיא אלא אמר רב אשי לעולם כדאמרן מעיקרא ובעושה מעשה טפקא ורבי מאיר לדבריו דרבי יהודה קאמר לדידי אפילו בעושין מעין מלאכה אלא לדידך אודי לי מיהא דכהאי גוונא מלאכתו הוא ורבי יהודה לא דמי התם הסקו מבפנים הכא הסקו מבחוץ התם מעומד הכא לאו מעומד: העיד ר' יוסי משום רבי אליעזר בן יעקב על שברי תנור ישן שניטלין בשבת ועל כיסויו שאינו צריך בית יד: אמר רבינא כמאן מטלטלינן האידנא כיסוי דתנורי דמתא מחסיא דאין להם בית אחיזה כמאן כר"א בן יעקב: **מתני'** י האבן שבקירויה אם ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו אין ממלאין בה

זמורה

מבעוד יום. גלי דעתיה מאתמול דלאו מנא הוא: **קרומיות של מחצלת.** שנפרדו מן מחצלת ישנה: **כר המדורי אסברא לי.** כר המדורי פירש לי טעמו של דבר: **לכסות בה עפרא.** העומד לכסות בו לוחה. מ"ג שלא יעלה האבק: **שירי פרוזמיות.** טליתות כדאמר בסוכה (דף יח.) רמא תכילתא בפירזמא דאינשי ביתיה: **תנור ישן.** שכבר הוסק וחרסיו קשים וחזו למלאכה: **הרי הן ככל הכלים.** לקמיה מפרש פלוגתייהו וטעמייהו: **ועל כיסויו.** של תנור שאינו צריך בית יד דבלאו בית אחיזה מטלטלין ליה ופלוגתא היא במתניתין ד דאיכא למ"ד בעינן בית אחיזה: **מעין מלאכה.** כגון לכסות בהן פי חבית: **ואין עושין מעין מלאכתן.** לאפות: **ואזדא ר"מ לטעמיה.** דאמר במתני' לא בעינן מעין מלאכתן: **דהאי תנור.** העשוי כעין זה ששנו במשנה זו שאני מביא לך שלא נתקן כל צרכו מתחילתו ונשבר קמיפלגי: **נתנו על פי הבור.** תנורים שלהם עשוין כקדירות גדולות ואין להן שולים ומושיבו לארץ ומדביק טיט סביבותיו לעשותו עב שיחזיק חומו והיא קרויה טפילה והיא מגעת לארץ ומתוך כך הבל שלו קיים. ואם נתנו על פי הבור או על פי הדות שהיא כעין בור אלא שהבור בחפירה והדות בבנין ונתן שם אבן בינו לבין דופן הבור לדוחקו שלא יפול ויהא עומד באויר: **רבי יהודה אומר.** אם דופנותיו למעלה קרובים לדופני הבור שלא הוצרך לתת בינתיים אלא אבן דקה ואין אויר ניכר בין דופני התנור לדופני הבור שיעבב את היסק התנור אלא יועילו לו דופני הבור להחזיק את חומו ושוליו קרובים לשולי הבור שאם מסיקין אותו מלמטה שעושין האור בבור והתנור ניסוק (ה) מלמעלה בתוכו מאור דרך שוליו או שהתנור בתוך חלל הבור באויר והיסק עולה סביב דופנותיו וניסוק כגון שקצר מלמטה ורחב מלמעלה או הבור רחב מלמטה ופיו קצר טמא: **ואם לאו.** אלא נסוק כשאר תנורים מתוכן טהור כדמפרש טעמא דבעינן מחוסר נתיצה שיהא קרוב להיות מחובר וכי אינו קרוב לארץ אין לך תנור נתון מזה ואין לך לקייס בו תנור וכירים יותץ דנתיצה לא שייכא אלא בבנין מחובר וכשאין מחובר אינה שייכא ביה: **טמאים הם וטמאים יהיו לכם.** דכפל ביה קרא רבויא הוא שאע"פ שאינו מתוקן כל צרכו: **הואיל גיסא.** האי יותץ לאו לגמורי קולא אתא ולמימר דאי ליכא לקיומי ביה נתיצה כגון זה שאינו בנוי ומחובר וממילא הוא נתון דליהוי טהור דהדר תנא ביה קרא וטמאים יהיו לכם לרבויי אלא לגמורי חומרא אתא דלא תימא כל התנורים העשוים כהלכתן ומחוברים לארץ הרי הן כשאר בתים וכקרקע דמי הואיל וחברן ולא לקבל טומאה קמ"ל יותץ דאע"ג דשייכא ביה נתיצה כלומר דמחובר הוא טמא וכ"ש ו דמחוסר נתיצה: **בהיסק ראשון.** שלא הוסק מעולם והיסק ראשון שנחלקו בו דההוא משוי ליה כלי כדתנן במס' כלים (פ"ה מ"ח) איזהו גמר מלאכתו משיסיקנו לאפות בו סופגנין בההיא פליג ר' יהודה ואמר דאינו ראוי ליעשות כלי: **אבל בהיסק שני.** שמתחלה נעשה כשאר תנורים מחובר לארץ או לאבן עב והוסק שם ונעשה כלי וסוף נטלו משם ונתנו על פי הבור וכאן נטמא מודה ר' יהודה דאיתרבאי מוטמאים יהיו לכם: **ואפילו תנור בלואר גמל.** אא"כ חלקו כדין טהרת תנור שצריך לשבור אף את חרסו ואינו נטהר בנטילתו שלם ממקומו: **אמר עולא היסק ראשון לרבנן.** דאמרי מרידוי דקרא ואע"ג דאין הבל שלו מתקייס יפה מקבל טומאה לא תימא נתנו ע"פ הבור דוקא אלא אפילו תלאו בלואר גמל והוסק שם היסק ראשון טמא: **מתקיף לה רב אשי.** אדרבא דאוקי פלוגתא דטלטול שברי תנור ישן לעניל בשברים דכי האי תנור ו' יהודה לאו מנא הוא: **כדאמרן מעיקרא.** בעושין מעין מלאכה ולא מעין מלאכתן ושברי תנור מעליא קאמר. ודקשיא לך אמאי נקט תנור ליפלוג בשברי כלי בהאי איצטריכא ליה ובעושין קצת מעין מלאכה אפייה כגון מעשה טפקא רעפים שקורין טובל"ש שמסיקין אותם ואופין בהן כך שברים אלו רחבים ומיהו אין להן תוך להסיקם מבפנים אלא מבחוץ כרעפים. ולאו משום דבעי רבי מאיר מעין מלאכתן אלא משום דרבי יהודה נקט לה: **ור"מ לדבריו דר' יהודה.** נקט תנור וקאמר לדידי אפילו עושין מעין מלאכה כדאמר במתניתין: **מעומד.** בתנור אופין מעומד שהפת דבוקה בדופני התנור ועומדת ואינה מוטלת בשכיבה ע"ג שוליו כרעפים שהן שוכבות על רחבן: **כיסוי דתנורי דמתא מחסיא.** כיסוי תנור של אותו מקום לא היה להן בית אחיזה. תנור מפני שפיו למעלה יש לו כסוי שלא יצא הבל שלו לאחר שהדביק בו הפת מכסהו: **מתני' האבן שבקירויה.** לעת יבישה חלולה וממלאין בה מים ומתוך שהיא קלה אינה שוקעת אלא צפה ונותנין בה אבן להכבידה: **אם ממלאין בה ואינה נופלת.** שקשורה יפה לפי הקירויה שויא כלי: **ואם לאו.** הרי היא כשאר אבנים ואין מטלטל את הקירויה דשויא בסיס לאבן שנושאתה:

זמורה

מסורת הש"ס

א) [עי' תוספות לקמן קכז: ד"ה כיון וכו'], ב) [סוכה טז.], ג) [תוספ' פע"ו], ד) כלים פ"ה מ"ז, ה) [לקמן קכז:], ו) כתוס' יו"ט פכ"ה דכלים משנה ו העתיק לשון רש"י וכ"ש שאינו ממוסר נמילה וכ"ל], ז) [דף קכז:],

תורה אור השלם

1 וְכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל מִנִּבְלָתָם עָלָיו יִטְמָא תַּנּוּר וְכִירַיִם יֻתָּץ טְמֵאִים הֵם וְטְמֵאִים יִהְיוּ לָכֶם: ויקרא יא לה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' יהודה וכו' והסנור ניסוק בתוכו מלמעלה לאור: (ב) ד"ה מתקיף וכו' מאי תנור הס"ד ואמ"כ מ"ה בתנור גופיה:

רבינו חננאל

פי' קרומיות, שירי מחצלאות שבלו. וזה שאמר ר' זירא אמר רב שירי פרוזמיות אסור לטלטלן בשבת. פרוזמיות פירושו טליתות, כדאמרינן התם רב יהודה רמי תכלתא בפרוזמא דאינשי ביתיה, פי' תלא ציצית בטלית של אשתו, ופשוטה היא. ת"ר שברי תנור ישן, ס"א שירי תנור ישן, הרי הן ככל הכלים וניטלין בחצר דברי ר' מאיר, ר' יהודה אומר אין ניטלין. העיד ר' יוסי וכו'. דאמרינן במאי קא מיפלגי, בעושין מלאכה ואין עושין מעין מלאכתן. וז"מ לטעמיה דהוא ת"ק דמתניתין (וקיי"ל) [דקיי"ל] סתם משנה ר"מ דשרי אע"פ שאין עושין מעין מלאכתן. ור' יהודה לטעמיה דאסר ולא קא שרי אלא בעושין מעין מלאכתן. ואתקף עליה רבא ולא מצא פירוק. **ואוקים רבא פלוגתייהו דשברין דהאי תנור.** דכיון דתנינן בפרק המביא כדי יין ת"ר תנור וכירים חדשים הריהן ככל הכלים הניטלין בחצר אבל אין סכין אותן שמן וכו', הוצרכו להודיע כי תנור חדש הראוי לאפות בו ניטל בחצר ושבריו כיוצא בו. ומצאנו חלוקה בתנור חדש לענין טומאה והאומר, אינו מקבל טומאה סבר הרי הוא ככלי אדמה שאינן מקבלין טומאה, והאומר מקבל טומאה סבר הואיל ויתכן לאפות בו כלי גמור הוא ושבריו כיוצא בו, והואיל וככלים חשובין ניטלין. ופירשו חלוקתם לענין טומאה וה"ה לטלטול, דתנן נתנו ע"פ הבור או ע"פ הדות, ונתן שם אבן, ר' יהודה אומר אם מסיק מלמטה והוא ניסוק מלמעלה טמא, ואם לאו טהור. וחכ"א הואיל והוסק מ"מ טמא. וכך פירושו, תנור שנתנו ע"פ הבור או ע"פ הדות ונתן שם אבן בפי הבור או בפי הדות, סבר ר' יהודה אם מסיק מלמטה בבור או בדות וניסק מלמעלה, התנור הרי הוא כבנוי בקרקע וגמרה מלאכתו ונעשה כלי לאפות בו ומקבל טומאה. ואם לאו, לא נגמרה מלאכתו וחשוב הוא כקדירה שלא (בפת') [נעשת לתת] לה פת או לתת לתוכה תבשיל, שאין דרך התנור לאפות בו והוא תלוי. וחכ"א כיון שנתן בפי הבור אבן ויכול להסיקו על האבן הרי הוא יכול לאפות בו, והיא כלי לקבל טומאה. **וחלוקתן בזה** להכבידה נותנין בתוכה אבן מהודקת [בדפנותיה] שלא תהיה מתנדנדת וממלאין בה מים מן הבורות, וזהו פי' האבן שבקרויה.

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פכ"ו מהל' שבת הלכה ו טור ש"ע או"ח סימן שח סעיף יב:
לג ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף יג:
לד ג מיי' שם הל' יד:
לה ד מיי' פכ"ה מהל' שבת הלכה יג טור ש"ע או"ח סימן שח סעיף יז:
לו ה מיי' פט"ו מהלכות כלים הלכה ח:
לז ו מיי' פכ"ה מהלכות שבת הלכה יח טוש"ע או"ח סימן שט סעיף ב:

לעזי רש"י

טובל"ש [טיול"ש]. רעפים.

מוסף תוספות

א. [אלא] משום דאורחייהו דכלים להיות מצויים בחצר. תוס' הל"ש. ב. דמתני'. תוס' הל"ש. ג. ומפ' בגמ'. תוס' הל"ש. ד. כגון תנור. תוס' הל"ש. ה. ניחא לי' כראב"י אע"ג דליתיה במתני'. תוס' הל"ש.

רב נסים גאון

דתנן נתנו על פי הבור או על פי הדות וכו'. זו המשנה במס' כלים בפרק ה' תנור שנתן בו עפר עד חציו מעפר ולמטה מטמא במגע, מעפר ולמעלה מטמא באויר. נתנו על פי הבור או על הדות וכו'. ועיקר זה הוא מה שנאמר בתורת כהנים, [אי] מה כלי חרש בשמו אף תנור בשמו, תנור שלא הוסק [תנור] שמו, ת"ל אך, מאימתי מקבל טומאה משיסיקנו כדי לאפות בו סופגנין. יותץ טמאים הם, את שיש לו נתיצה יש לו טומאה ואת שאין לו נתיצה אין לו טומאה.

רבינו חננאל (המשך)

הפסוק תנור וכירים יותץ, ר' יהודה סבר מדאמר קרא יותץ מכלל שצריך להיות בנוי ואם [לאו] אינו כלי, ורבנן סברי טמאים מ"מ ואפילו אינו בנוי. **תוספתא,** ומודה ר' יהודה בתנור שנתנו ע"פ הבור או ע"פ הדות ונתן שם אבן ומירחו בטיט מן הצדדים שהוא טמא, וחכ"א בין כך ובין כך טמא. ועל זו הדרך סוגיא דהא שמעתא. **ואתקיף לה** רב אשי לרבא על זה שאמר, ולא מצא פירוק. והעמיד רב אשי דברי אביי וחיזק דבריו ולא כטעמו, אלא העמיד חלוקתם בשברי תנור שאופין עליהם מעשה טפקא, ופירושו שנותנין זה השבר ע"ג אבנים ומסיקין אש מלמטה ומרתיחין אותן השברין ומדביקין הפת מלמעלה. קיי"ל כר' אליעזר ור"מ, דהא רבינא פירש דמטלטלינן כיסוי דתנורי כר' אליעזר. **מתני' האבן שבקירויא כו'.** פי' מביאין קרא יבישה ומוציאין בני מעיה ועושה אותה חללה, ועושין אותה כגון [נ"א: כמין] זרנוקא לדלות בה מים מן הבור, והיא קלה ואינה שוקעת במים, אלא היא צפה על פני המים ואין יכולין למלאות בה מים, וכשרוצין